

Istenre várva

David Wilkerson June 28, 2010

Úgy hiszem, kevés keresztény vallja magát türelmetlennek. Jézus legtöbb igaz követője beismeri, hogy még nem érte el azt a szintet, hogy olyan krisztusi legyen, mint szeretné. Azt is elismerik, hogy az életük egyes területein fejlődésre van szükségük. De kevés keresztény ismeri fel önmagában azt a fajta türelmetlenséget, amely természetét tekintve szellemi.

Apró dolog, de Isten leghűségesebb szolgálóinak szívében is zavart okozhat. Ténylegesen sok hithű ember életére hatással van. Ahhoz, hogy ezt a fogalmat megértsük, hadd javasoljam azt, hogy ezt a türelmetlenséget tekintsük a büszkeség egy fajtájának. Ezt a meghatározást a Szentírásból veszem: *"A büszkeség függetlenség, míg az alázat függőség"*

Az a fajta büszkeség, amiről én beszélek, az, amikor türelmetlenül várjuk, hogy Isten a maga idejében és módján cselekedjen. A magunk kezébe akarjuk venni a dolgok irányítását. Szolgálattal töltött évtizedekkel a hátam mögött meg vagyok győződve arról, hogy ez az egyik legnagyobb kísértés, amivel minden igaz kereszténynek szembesülnie kell: amikor úgy tűnik, hogy Isten nem elég gyorsan dolgozik, akkor sietve cselekedni a magunk feje szerint.

Az egyik legjobb bibliai példa arra, aki nem tudott várni Isten időzítésére, Saul király.

Saul ezt a bűnt Gilgálnál követte el, Izrael feletti királyságának kezdetén. Sámuel próféta királlyá kente Sault, és ketten az Izraelt fenyegető hatalmas háborúról beszélgettek. Sámuel egyértelművé tette Saul számára, hogy az a férfi, akit Isten elhívott, hogy megszabadítsa a filiszteusok kötelékeitől Izraelt.

Amikor a háború már a küszöbön állt, Sámuel megparancsolta Saulnak, hogy várja meg őt, mielőtt elkezd a csatát. Minden embernek Gilgálban kellett összegyűlnie, hogy az Úr iránymutatására várjanak és Sámuelre, aki ezt az iránymutatást Istentől hozza. Ezt mondta Saulnak: "Hét napig várj, amíg hozzád érkezem, és akkor majd tudod adom, hogy mit kell tenned." (1Sámuel 10:8).

Leegyszerűsítve, Istené kellett, hogy legyen a teljes irányítás. A filiszteusok elleni haditervet csak ő adhatta meg. Sámuel az Úr hangját képviselte, és rajta keresztül Izrael természetfeletti, egyedülálló vezetést kapott volna. Isten maga alkotta meg Izrael haditervét és mutatta meg nekik, hogyan viseljének háborút.

Így tehát Saulnak Gilgálban kellett várakoznia arra, hogy Sámuel megérkezzen az üzenettel. De a háború hamarabb megkezdődött, mint várták, amikor Saul fia, Jonatán legyőzte a filiszteusok előrsét Gebánál. Amikor ezt történt, Saul megfújatta a kürtöt, hogy összegyűjtse a népet Gilgálban.

Amíg várakozott, Saul egyre türelmetlenebbül várta Sámuel érkezését. A filiszteusok serege felvonult, de Isten parancsa szerint Saul nem csaphatott le rájuk, amíg Sámuel meg nem érkezik az Izraelnek szánt haditervvel.

Eközben az izraeli sereg pánikba esett. Kevesen voltak, vegyes csapat egyetlen szál kard nélkül. Csak balták és földmíveléshez való szerszámok voltak náluk, az ellenség azonban 6000 lovasból, több ezer harcikocsiból és katonából álló sereggel sorakozott fel. Az izraeliták számára olyan soknak tűntek, mint a homok a tengerparton.

Ahogy a hatalmas, jól felszerelt filiszteus hadsereg közelebb vonult, Saul emberei megrémültek. Hamarosan minden irányból elkezdtek dezertálni.

Isten mindvégig tudta, hogy Izrael ebben a helyzetben lesz. Pontosán ez volt az a helyzet, amiről Sámuel Saullal beszélgetett, hogy felkészítse őt. Az ellenség számától és hatalamasságától függetlenül az izraelitáknak hitben össze kellett gyűlnie és Istenre várnia pontos iránymutatásért. Ez nem csak egyfajta várakozás volt, hanem "várakozás addig" - *addig, amíg* az üzenet megérkezik, *amíg* a mennyből való útmutatást meg nem kapják. Sámuel egyértelműen megmondta Saulnak: "Várj, amíg hozzád érkezem, és akkor majd tudodra adom."

Ehelyett Saul határidőt szabott Istennek a cselekvésre. Nem jelentette ki, de volt egy határidő, amit a szívében elhatározott. Úgy döntött, hogy ha egy bizonyos időpontig nem érkezik fentről semmilyen útmutatás, akkor bármit megtesz, hogy megoldja a helyzetet.

"Azután várt hét napig, a Sámuel által meghatározott időig, de Sámuel nem érkezett meg Gilgálba, a nép pedig széledezni kezdett tőle. Akkor ezt mondta Saul: Hozzátok ide az égáldozatot és a békeáldozatot! És bemutatta az égáldozatot." (1Sámuel 13:8-9).

Saul türelmetlenül cselekedett, bűnt követett el, és papként viselkedve áldozatot mutatott be. Nem tudta, hogy Sámuel már épp az oda vezető út végén járt. Ahogy a próféta megérkezett, megérezte a Saul által bemutatott áldozat illatát és felhőborította a király bűnös türelmetlensége.

Sámuel csak pár órát késett, mert Saul próbatétel alatt állt.

Meg vagyok gyűszűve arról, hogy Sámuel azért késett, mert Isten egyértelműen kijelentette neki, hogy pontosan mikor érkezen meg. Amint látjátok ez Saul számára próbatétel volt, hogy elhiszi-e, hogy Isten megbízható. Kiderült belőle, hogy Saul türelmesen vár-e hitben, ha a dolgok nem menetrend szerint mennek.

A tény az, hogy Isten rendezte ezt így. Saulnak arról akart bizonyosságot tenni, hogy Isten számára mindent alázattal alárendeljen, különösen sötét, nehéz időkben. De Saul megbukott a teszten. Az egyre rosszabbodó körülményekre nézett és az egész egyre reménytelenebbnek tűnt. A logika azt diktálta, hogy már túl késő, valamit tenni kell.

Bele tudod képzelni magad Saul helyébe? Szinte hallom, ahogy gyűzködi magát: "Ezt a bizonytalanságot már nem bírom tovább. Isten azért küldött, hogy az ő munkáját végezzem, és kész is vagyok az életem adni érte. Tényleg itt kell ülnöm és nem tehetek semmit? Valamit tennem kell, különben vége mindennek. Ha nem cselekszem, minden irányíthatatlanná válik."

Saul égető szükségét érezte annak, hogy azonnal cselekedjen ebben a helyzetben. Végül a türelmetlensége legyőzte őt.

Be kell vallanom, hogy ez az a terület, ahol én is elbuktam néhányszor az Úrral való kapcsolatomban. Bizonyos esetekben nem vártam meg az útmutatást és a kezembe vettem a dolgokat. Egyszeren nem szeretek gyámoltalan és ideges lenni. Ezt leginkább akkor éltem át, mikor visszaköltöztünk New Yorkba a 80-as években, hogy megalapítsuk a Times Square Gyülekezetet.

Miután évekig a tulajdonunkban volt egy ingatlan Texasban, újra ki lettem szolgáltatva a főbérlők és házfelügyelők kénye-kedvének. Amikor a dolgok nem működnek és várnom kell, akkor az türelmetlenné tesz. Egy ideje a Broadwayn béreltünk termet színház-tulajdonosoktól, és arra vágytam, hogy saját épületünk legyen. Így kiáltottam: "Uram, olyan sok mindent kell tenni New York-ban és olyan kevés az idő! Meddig kell még várnunk? Arra van szükségünk, hogy téggy valamit!"

Azonban Isten időre nagy türelemmel így válaszolt nekem: "David, bízol bennem? Akkor várj. Mindent megtettél, amit tudtál, maradj nyugton és meglátod a szabadításomat."

Bizonyára hallottátok már a mondást: "A hit legnehezebb része az utolsó fél óra." Ezt én is bizton állíthatom újra és újra szolgálati éveim alapján. A legmegpróbálóbb mindig a válasz megérkezése előtti közvetlen időszak. Éppen mielőtt Isten megadja a szabadítást. Akkor amikor elkezdünk elbátortalanodni és ellankadni. Ekkor hirtelen az a kísértés ér minket, hogy magunk tegyünk valamit. Ez összezavar minket és olyan tervekhez vezet, amik nem Istentől vannak.

Gondolkodj el Saul példáján, amikor ? cselekedett Isten helyett: "Alig végezte be az ég?áldozat bemutatását, amikor megérkezett Sámuel. Saul eléje ment, hogy áldással köszöntse ?t." (1Sámuel 13:10). Az isteni útmutatás már csak percekre volt. De Saul nem tudott várni.

Komoly következményei vannak annak, amikor nem várunk Istenre.

Az ilyen helyzetekben sokszor hanyagsággal vádoljuk Istent. Saul is így tett, amikor türelmetlenül maga intézkedett. Tulajdonképpen ezt mondta: "Isten azért küldött, hogy az ? tervét vigyem végbe. De most itt hagyott egyedül, hogy magam találjam ki, hogyan valósuljon meg. Arra lettem kárhóztatva, hogy itt üljek és várjak, de biztosan azt akarja, hogy cselekedjek. A dolgok kezdenek irányíthatatlanná válni. Hamarosan minden elveszik."

Lehet, hogy a saját gondolkodásodat is ez jellemzi az ilyen id?kben. Mint Saul, mi is parancsot kaptunk, hogy várjunk az Úrra, maradjunk nyugton és nézzük, ahogy kimunkálja a szabadítást, hogy bízzunk abban, minden esetben tudja vezetni az utunkat. De amikor a bels? határid? lejár, mérgesek leszünk Istenre és a saját fejünk után cselekszünk. Azzal, hogy megel?zzük ?t, ezt jelentjük ki: "Isten nem tör?dik velem. Az ima és a várakozás nem hoz eredményt. A dolgok csak egyre rosszabbak lesznek. *Nem lehet bízni a szavában.*"

Azonban Isten azzal a fele?sséggel bízott meg bennünket, hogy imádsággal várjunk rá. Arra vágyott, hogy ezt hallja Saultól: "Az Úr megtartja amit ígért. Tudom, hogy Sámuelhez is h?séges és szól hozzá. Még soha egyetlen szó sem veszett kárba abból, amit ez a próféta kiejtett a száján. Most pedig, ahogy a hatalmas filiszteus hadsereg felénk vonul, nem fogok pánikba esni. Isten megmondta, hogy várjak az útmutatására - ezt is fogom tenni. Ha meghalok, úgy halok meg, hogy bízom az Úrban."

"Hadd lázadjon csak az egész seregem! Legyenek csak gyávák. Inkább Isten legyen igaz és minden ember hazug. Segítséget fog nekem küldeni. Ez nem az én harcom, hanem az Övé. Az az igazság, hogy ötletem sincs, hogyan lehetne legy?zni a filiszteusokat. Minden az ? kezében van. Mindent pontosan úgy fogok csinálni, mint ahogy parancsolta nekem, és ezért várnom kell amíg megkapom az üzenetét. Cselekedni fog válaszul a szívem kiáltásaira."

A zavaró körülmények és a nehéz feltételek zavarodottságot eredményezhetnek. Az ilyen esetekben a türelmetlenségünk alapján így érvelünk: "Isten biztosan nem úgy értette, amit mondott nekem. Vagy a probléma Isten hangjának meghallásával van. Talán nem jól hallottam amit mondott. Az, amit tudok, annyi, amennyit mondott, és egyáltalán nem jön össze azzal amit látok."

Saul pusztán logika és érvek alapján cselekedett, nem bizalomból. Hallgassuk csak meg azokat a kifogásokat, amelyeket Sámuelnek mondott arról, hogy miért cselekedett Isten el?tt: "Saul így felelt: Amikor láttam, hogy a nép széledezni kezd t?lem, te pedig nem érkeztél meg a megállapított id?re, de a filiszteusok már összegy?ltek Mikmászban, azt gondoltam, hogy mindjárt rám törnek a filiszteusok Gilgálba, és én még nem esedeztem az ÚRhoz. Összeszedtem tehát magam, és bemutattam az ég?áldozatot." (1Sámuel 13:11-12). Saul a saját kezébe vette a dolgokat, azt téve, ami érvei szerint az egyetlen lehet?sége volt. Azonban szomorúra fordult minden.

A várakozás témája annyira fontos, hogy Isten Igéjében folyamatosan utalásokat találunk rá. Ézsaiás ezt írja: "Ezt mondják azon a napon: Itt van a mi Istenünk, benne reménykedtünk, hogy megszabadít minket. Itt van az ÚR, benne reménykedtünk, vigadjunk és örüljünk szabadításának! (Ézsaiás 25:9). "Soha, senki sem hallotta, fülébe nem jutott, szemével nem látta, hogy volna Isten rajtad kívül, aki ilyet tenne a benne bízókért." (64:3).

Nagyon beszédes összehasonlítani Saul türelmetlenségét azzal, ahogy Dávid várta az Úr útmutatását. A Biblia leny?göz? leírást ad arról, hogyan Isten jól érthet?en és különleges útmutatással szólt Dávidhoz:

"Kés?bb ismét fölvonultak a filiszteusok, és ellepték a Refáim-völgyet. Ekkor Dávid megkérdezte az URat, ? pedig ezt felelte: Ne szembe vonulj ellenük, hanem kerülj a hátuk mögé, és a szederfák fel?l vonulj ellenük. Majd ha lépések neszt hallod a szederfák teteje fel?l, akkor törj rájuk, mert akkor el?tted megy az ÚR, hogy megverje a filiszteusok táborát."

"Dávid úgy tett, ahogy az ÚR megparancsolta neki, és vágta a filiszteusokat Gebától egészen a gézeri útig." (2Sámuel 5:22-25).

Saját emberi akarataink és testi ambícióink halálát mutatja be a kereszt.

Íme az igazi alázat: "Krisztus megalázta magát egészen a kereszthaláláig." Jézus ezt mondta a tanítványainak: "Az én eledelem az, hogy teljesítem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját." (János 4:34). "Én önmagamtól nem tehetek semmit: ahogyan tőle hallom, úgy ítélek; és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak az akaratát, aki elküldött engem." (5:30). Leegyszerűsítve Krisztus ezt mondja: "Visszautasítom, hogy a magam kezébe vegyem a dolgokat. Arra várok, hogy minden útmutatást közvetlenül az Atyától kapjak."

Jézus megalázta magát és mindenben az Atyától tette magát függővé. János azt mondja, hogy ebben nekünk is Jézushoz hasonlóvá kell válnunk: "mert ahogyan ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban." (1János 4:17).

Krisztus minden igaz követője elmondta a szívében: "Egyedül csak az Úr tökéletes akaratát szeretném cselekedni." És itt van, ahol mindannyian eltévesztjük! Elkezdünk valami olyan után vágyakozni, ami jónak tűnik, logikusan hangzik, és tökéletesen egybevág azzal, amit úgy gondolunk Isten nekünk szán - de nem ez az akarat a számunkra. Ez az egyik legnagyobb csapda, amellyel a keresztények szembesülnek: *egy jó ötlet, ami nem Isten agyából származik.*

Az ilyen dolgokban a legfontosabb kérdés amit feltehetünk magunknak: "A vágyam túlélne a keresztet?" Imádkozhatsz azért, hogy meglásd, a vágyad beteljesül-e, sőt még másokat is megkérhetsz, hogy járjanak közben érte. De valójában le akarod-e tenni a kereszt lábához ezt a vágyat vagy tervet és ott akarod-e hagyni? Meg tudnál-e halni a vágyad számára? Amikor Isten kinyilvánítja a tervét, békességed lesz. Isten útjai békességet és nyugalmat hoznak.

Hadd kérdezzem meg: Akarod-e ezt mondani az Úrnak: "Lehet, hogy nem az ördög az, aki meg akar állítani ennek a véghezvitelében. Lehet, hogy Te vagy az Uram. Tudom, hogy ha nem ez a Te akaratod, akkor számomra ártalmas lehet. De legalábbis eltérít engem a Te tökéletes akaratodtól és tervedtől az életemre. Csakis a Te akaratodra és a Te utadra vágyom az életemre vonatkozóan."

Amikor a saját akaratunk és ambícióink számára meghalunk, akkor halljuk meg Isten nekünk szóló szavát.

"Bizony, bizony, mondom néktek, hogy eljön az óra, és az most van, amikor a halottak hallják az Isten Fiának a hangját, és akik meghallották, élni fognak... Ne csodálkozzatok ezen, mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a sírban vannak, meghallják az ő hangját," (János 5:25, 28).

Szeretteim, keresztények ezrei kerülnek gondba, amikor "csendes, halk hangokat" hallanak, amelyek nem Istenéi vannak. A hívők között napjainkban nagy a zavarodottság, mert nem haltak meg az önfelettség számára, hogy meghallhassák Isten igaz hangját. Igen, az Úr beszél a gyermekeihez. Csak akkor halljuk meg az ő szent, tévedhetetlen hangját, ha hit által elfogadjuk azt, hogy az ő emberünk Krisztussal együtt meg van feszítve.

Isten teljes függőségek akar. Ez azt jelenti, hogy teljesen megbízunk benne, hogy a jó dolgot a jó módon fogja cselekedni helyettünk. Ez pedig azt jelenti, hogy türelmesen várni kell rá, a nyugalom szellemiségével, nem idegeskedve.

"Légy csendben, és várj az Úrra! Ne indulj fel, ha az alattomos embernek szerencsés az útja! Tégy le a haragról, hagyd a heveskedést, ne légy indulatos, mert az csak rosszra visz!" (Zsoltárok 37:7-8). A zsoltáros bölcs tanácsot ad: "Ne légy féltékeny azokra, akik sikeresnek tűnnek önmaguk érvényesítésében. Úgy tűnik lemondanak rólad, miközben te nem kapsz áldást. De nem kell emiatt aggódnod. Csak várj csendességért imádkozva amíg Isten kinyitja az ajtót. A türelem isteni munkát végez benned. Erőssé válsz az Úrban miközben hitben várakozol. Hagyd, hogy a türelem befejezze benned a tökéletes munkát."

Szeretteim, Isten útja nem a világ útja. Az egyetlen lehetőség, hogy isteni megtapasztalást szerezzünk az az, hogy türelmesen várjunk Rá hitben. Ez a fajta isteni megtapasztalás csak azok számára válik lehetővé, akik közösségben vannak az Úrral: "mivel tudjuk, hogy a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet;" (Róma 5:3-4).

Isten egyenlővé teszi az örömteli türelmet és a hosszútávú azzal, hogy "méltónak találtassuk előtte." élhesetek az Úrhoz méltóan, teljes mértékben az ő tetszésére, és teremjetelem gyümölcsöt mindenfajta jó cselekedettel, és növekedjetelem az Isten ismeretében. Erősdjetelem meg minden erővel az ő dicsőségének nagysága szerint a teljes állhatatosságra és az *örömmel viselt hosszú távú részre.* (Kolossé 1:10-11, kiemelés tőlem).

Miközben hitben várjuk, hogy cselekedjen, bízunk kell abban, hogy hallja a szívünk kiáltásait: "Vegyetek példát, testvéreim, a szenvedésben és a türelemben a prófétákról, akik az Úr nevében szóltak. Íme, boldognak mondjuk azokat, akik t?rni tudtak a szenvedésekben. Jób állhatatosságáról hallottatok, és láttatok, hogyan intézte a sorsát az Úr; mert igen irgalmas és könyörületes az Úr." (Jakab 5:10-11). Istent mélyen megérintik a könnyeink és sóhajtozásaink. Hallja a sírásunkat.

Jézus ezekre az utolsó id?kre bombabiztos ígéretet adott számunkra.

Krisztus csodálatos ígéretet hagyott számunkra ezekre a sötét napokra, amelyekkel ma szembenézünk. Azt mondja mindazoknak, akik felveszik a keresztyüket és követik ?t: "Mivel megtartottad állhatatosságra int? beszédemet, én is megtartalak téged a kísértés órájában, amely el fog jönni az egész világra, hogy megkísértse azokat, akik a földön laknak" (Jelenések 3:10).

Jézus ezt mondja: "Igaz maradtál akkor is, amikor próbára tett a világ. Örömteli módon vártad, hogy kimunkáljam a dolgokat. Most, hogy z?rzavar uralkodik mindenhol és a világot teszem próbára, meg?rizlek ett?l. Már bebizonyítottad, hogy bízol bennem, jöjjön bármi!"

Az utolsó id?k ragyogó tanúbizonyságai Krisztusról alázatos emberek lesznek, akik számára Isten h?ségesnek bizonyult. Nem csak ezt vallják: "Mindent Isten irányít", hanem a valóságban is megengedték számára, hogy az életüket irányítsa. És körülöttük mindenki látja ezt! Bizonyágtételük szépsége sokakat az Úrhoz vonz. Bizonyágtételük pedig a következő?: "Nem fél a rossz hírt?l, er?s a szíve, bízik az ÚRban." (Zsoltárok 112:7). Ámen!

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/651/>